

KAPITOLA

DVĚ

Detektiv konstábl Morgan Brookesová se dala na běhání. Přinejmenším tomu tak říkala, když se jí někdo zeptal. Ve skutečnosti v rámci programu „Z gauče na pět kilometrů“ kombinovala chůzi s o něco svižnější chůzí, protože běžet by nedokázala, ani kdyby jí šlo o život. Znovu se probudila ve 4:25, stejně jako každé ráno bez výjimky, a rozhodla se ten volný čas smysluplně využít a zkusit se dostat do formy. Blížil se konec září a pomalu se ochlazovalo. Morgan měla Rydal Falls v těchhle brzkých hodinách ráda. Ulice byly liduprázdné a nikde se nepotulovaly houfy turistů. Byla už skoro u stro-mové aleje na Singleton Park Road, kde se nacházel její pří-zemní byt, když k ní dolehl ohlušující řev sirén. Zastavila se a vytáhla si z ucha sluchátko, aby posoudila, jak jsou daleko. K prvním sirénám se přidaly další a Morgan se sevřelo srdce. Snad šlo jen o nějakou banalitu – třeba o opileckou rvačku nebo vloupačku do kůlny. Vražd si už užila víc než dost. Po-kračovala domů a mrkla při tom na hodinky. Pořád měla čas dát si sprchu, zhltnout snídani a dorazit na stanici dřív, než ostatní vůbec pomyslí na vstávání.

Právě si v předklonu fénovala vlasy, když zaslechla vyzvá-nění telefonu. Vzala ho do ruky a uviděla dva zmeškané ho-vory. Hluboký, chraplavý hlas seržanta Bena Matthewse na druhém konci zněl dost rozladěně – jako by ho zrovna vytrh-li z tvrdého spánku.

„Dobré ráno,“ řekla Morgan.

„Myslel jsem, že už budeš vzhůru. Tys spala?“ zeptal se po-někud překvapeně, protože dobře věděl o její nespavosti.

„Ne, sušila jsem si vlasy. Proč?“

„Máme práci. Na Park Avenue došlo k náhlému úmrtí. Chceš, abych tě vyzvedl, nebo se sejdeme na místě?“

„Sejdeme se na místě.“

Zavěsil a Morgan si uvědomila, že ty sirény musely mířit na Park Avenue. Ačkoli byla na kriminálce relativně krátce, tu-šila, že nepůjde o běžné náhlé úmrtí, že to bude něco vážněj-šího. Ben už dřív vyjížděl k případům předávkování drogami a k sebevraždám, ale nikdy jí nevolal, aby se k němu připojila. Nemohla se ubránit pocitu, že je toho na ni příliš. *To zvládneš. Určitě to zvládneš*, zašeptala svému odrazu v zrcadle, zatímco si ryšavé vlasy dlouhé po ramena spínala do culíku a uhlazo-vala neposlušné prameny. Jistou rukou si na víčka namalova-la dvě tenké černé linky; ze zrcadla na ni upřeně hleděly její zelené oči. Vypadala trochu konzervativněji než v civilním ži-votě, pihy měla schované pod oblíbeným make-upem Lock-It a tetování zakrytá – a hned se cítila o něco líp. Poté co si ještě rychle oblékla černé kalhoty a košili, byla připravená čelit vše-mu, co jí dnešní den přinese.

Jakmile Morgan zahnula na Park Avenue, zastavil ji strážník, který zrovna ulici zahrazoval modro-bílou páskou. Benův vůz stál na opačném konci, za kordonem. Morgan zaparkovala a vystoupila z auta. S pozdravem strážníkovi ukázala průkaz a podlezla pásku. Policista se na ni usmál a ona prostředkem silnice zamířila k místu, kde Ben mluvil s jedním z psodůů. Zamával na ni a společně sledovali, jak psodod otevírá klec v zadní části policejního vozu a vypouští z ní nádherného hně-dočerveného labradora. Pes seskočil dolů, vrtěl ocasem a če-kal na povely.

Ben se obrátil k Morgan.